

- Katsoisit sinäkin peiliin! Mitä? Mitä peilistä voi nähdä? Kasvot, hiukset, silmät. Sanotaan myös, että silmät ovat sielun peili. Mary katsoi omaa peilikuvaansa silmiin. Ties kuinka monta kertaa hän on tehnyt tämän. Vihreät silmät kuvastivat surua. - Kerro minulle, onko siellä parempi olla kuin täällä? Peilikuva nyökkäsi ja viittoi Marya luokseen. Mary painoi kämmenensä peilin sileää pintaa vasten, mutta peilikuva ei tehnyt samoin. Peili väreili ja muuttui lämpimäksi. Pintaan ilmestyivät sanat: "Muista ehdot: 1. Yhden verisukulaisen sielu 2. Yhden ystävän sielu 3. Yhden vihollisen sielu Sinä olet erityinen. Sinulla on yhteys toiseen maailmaan, kun täytät nämä ehdot. Jotta sielu takertuu murhaajan sieluun, ennen ihmisen kuolemaa täytyy lausua tämä runo: Sielun tie kohti toista sielua vie Toiseen takertuminen harvemmin pelastaa ihmisen Sielu taas pelastuu, jos vahvempaan takertuu Ja tiukasti tarttuu. Jos sinä haluat, Vien sinut kauas pois maailman liasta Pois surusta ja kärsimyksestä, pois vihasta." Mary käänsi selkensä peilille. Hän elätteli toiveita paremmasta tulevaisuudesta, mutta häntä pelotti tappaa. Vähitellen peilikuva alkoi kuitenkin vainota häntä. Mary saattoi ottaa peilin pois seinältään ja kääntää katseensa poispäin muistakin peileistä, mutta hän ei sentään pystynyt lakkaamaan nukkumasta. Joka yö hän näki uudelleen sen, kuinka hänen peilikuvansa viittoi häntä hitaasti luokseen. Eräänä päivänä Mary ei enää kestänyt peilikuvansa välttelemistä, vaan kohtasi tämän. - Onko minun pakko tappaa? – kysyi Mary peilikuvalta. Se nyökkäsi. Peilin pintaan ilmestyi sana: "Verisukulainen" Peilikuva painoi kätensä peilin pintaa vasten ja Mary teki samoin. Kun sähköisku olisi kulkenut Maryn ruumiin läpi. Hän kääntyi hitaasti ympäri ja haki keittiöstä veitsen. Sitten hän puki takin ja lähti kävelemään katuja pitkin. Hänen aivonsa eivät kokonaan tiedostaneet sitä, mitä hän oli tekemässä. Hänen ruumiinsa totteli, mutta ei hänen aivojaan. Mary käveli äitinsä ovelle ja soitti ovikelloa. Kun ovi aukesi, puukko osui suoraan sydämeen. Verta roiskahti Maryn käsille ja takille. - Sielun tie kohti toista sielua vie Toiseen takertuminen harvemmin pelastaa ihmisen Sielu taas pelastuu, jos vahvempaan takertuu Ja tiukasti tarttuu. Jos sinä haluat, Vien sinut kauas pois maailman liasta Pois surusta ja kärsimyksestä, pois vihasta. Mary astui ruumiin yli asuntoon. Hän käveli peilin luo ja katsoi kuvajaistaan silmiin. Peilikuva alkoi nauraa karmaisevaa naurua. Hän nauroi ja nauroi. Mary ei pystynyt lähtemään. Hän oli joutunut jo täysin peilikuvansa valtaan. - Ystävä ja vihollinen, ystävä ja vihollinen... - hän mumisi. Hän keräsi voimien rippeensä ja iski verisen veitsen keskelle peiliä. Siihen kohtaan, missä peilikuvan tytön sydän olisi ollut. Tyttö alkoi kiljua. Hänen hiuksensa alkoivat muuttua savuksi ja haihtua. Sitten kasvot ja koko muu ruumis. Hän vain haihtui savuna pois. Peili tuli täyteen säröjä ja kun Maryn peilikuvan huuto haihtui olemattomiin, peilin lasi räjähti ja sirpaleet lensivät Maryn päälle. Marylla ei ollut enää peilikuvaa. Eikä äitiä. Se teki olon tyhjäksi. Niin tarpeettomaksi ja avuttomaksi... Myöhään illalla tavallista päivärytmiä noudattavien ihmisten jo käydessä nukkumaan, illan halkaisi poliisiauton ja ambulanssin sireeni. Ne ihmiset, jotka viitsivät vaivautua seuraamaan tapahtumia ikkunasta, näkivät, että kaksi poliisia ja neljä lääkäriä katosi neljännen kerrostalon B-rappuun. Todennäköisesti siinä vaiheessa kaikki vähäiset uteliaat katsojat kääntyivät pois ikkunoistaan ja jatkoivat puuhiaan. Mutta jos joku sattui myöhemmin vilkaisemaan ulos oikeasta ikkunasta oikeaan aikaan, hän luultavasti näki lääkäreiden kantavan ulos kahdet valkoisilla lakanoilla peitetyt parit.